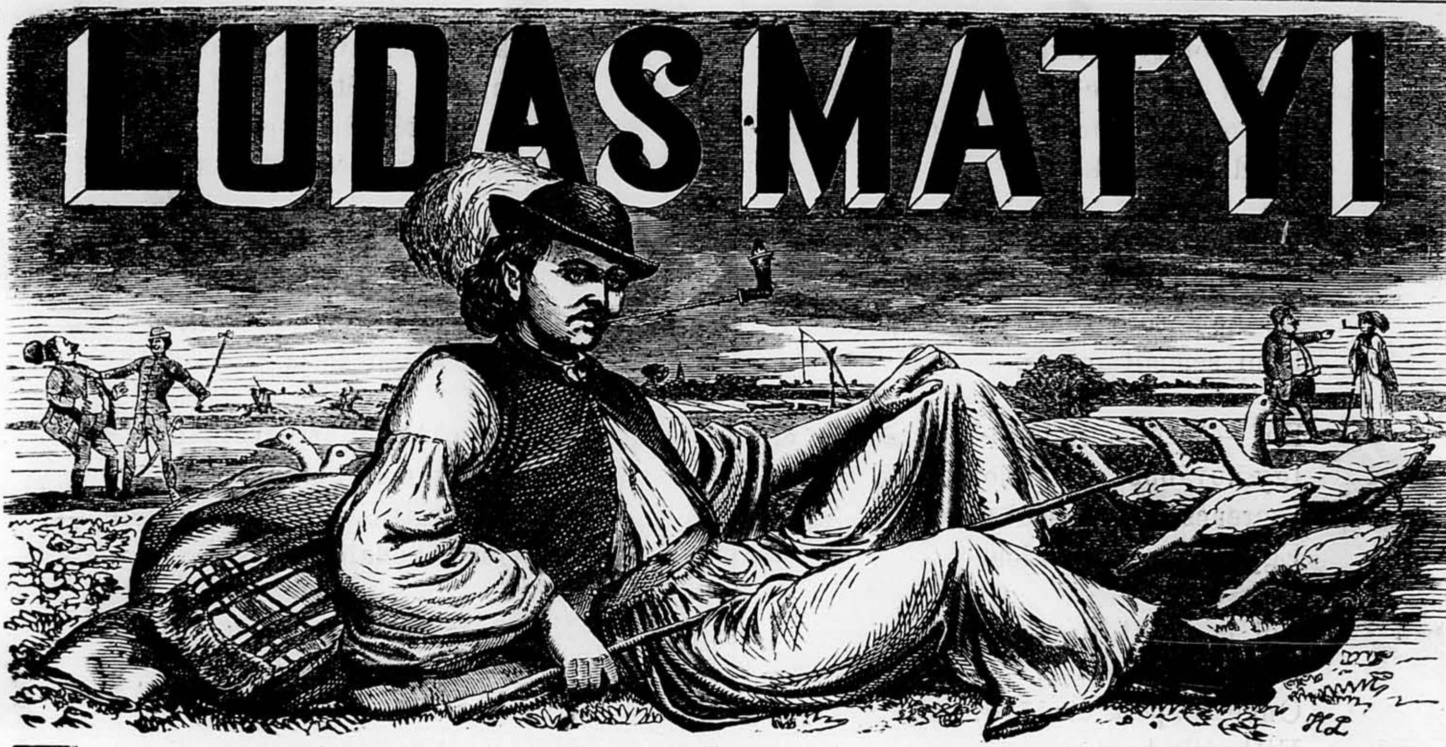

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM.
Megjelenik vasárnap.
Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
Magyar-utcza 1-ső szám alá
küldendő.

Pest, jan. 26.
1868.
4. szám.

Gyüjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutcza 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat
mely Ludas Matyinak van szánva.

A Hyerarchia.

(Ajánlva **Toldi István** uramnak.)

Szólott egykor a Jehova:
Édes fiam Mózses!
Szökjetek meg Egyiptomból,
Mert Asztaróth éhes!

Féltem ezt a szegény népet
Fölemészti gyomra,
Rettentöen fáj a foga
A zsidó vagyonra.

Bujdosott a szegény zsidó
Sivatag pusztában,
Egyszer aztán megtelepült
Kanahán országban.

Templomot a Jehovának
A ki dicsöséges!
S szólt Asztaróth: **„vért és vagyont"**
Mert Asztaróth éhes!

Farizeus — irástudók!
Kiknek hire kétes, —
Hizlalják Asztaróth gyomrát
Mely örökké éhes.

Eredj fiam! szólott az úr —
Ostorozd meg öket,
Csikard ki a körme közül
Azt a szegény népet.

S jött a Krisztus, szólt szeliden
Beszéde oly ékes . . .
De Asztaróth lenyelte öt —
Mert Asztaróth éhes.

Ám az ige megfoganzott
A népek szivében . .
Világosság lön a földön —
S nagy öröm az égben.

Asztaróthot elkergették
Pokol fenekére . . .
Biz ott enni nem kaphatott
Mind hijjába kére.

Eltelt száz év, elmult kettő . .
Söt elrepült négy is, —
De Asztaróth csak nem kapott
Enni semmit mégis.

Eh! — szólt ekkor — megszököm én!
Igy továbbb nem állom . .
Szerencsémet Rómában még
Egyszer megpróbálom.

Föl is jutott Rómába a
Péter trónusára . .
Onnét kapott étvágyat az
Emberek husára.

Ronda károgó varjak a
Szerzetbeli népek . .
Főpapok és fejedelmek
Szolgái levének.

Sült Asztaróth pecsenyéje,
Sustorgott a mágja . . .
És nötten nőtt Asztaróthnak
Gyomra és étvágya.

Haraggal nézte Jehova,
Szólt **Wiclefnek s Husznak**:
Vessetek már végett egyszer
E bolond gusztusnak.

És ők szóltak: O Asztaróth!
Te vagy a fővétkes!
Biz az őket is meg ette . . .
Mert Asztharóth éhes!

Megjelent **Luther** és **Kálvin**
Mint két égő fáklya!
Sok nép elfut Asztaróthtól.
Mely rá száját tátja.

Haj de ekkor Asztharótnak
Nagy volt már hatalma,
Embert evett, — vérben fürdött —
Ez volt lakadalma.

Népek jöttek, népek tüntek
Mint a muló álom . .
De Asztaróth foga nyomát
Mindenütt találom.

Most is átkot szór Asztaróth
Minden gonosz népre, —
A mely egymást nem hurczolja
Asztaróth begyébe.

Péterfilléreket gyüjtet —
Az isten nevébe . . ?
Hogy valamit takaritson
Mélységes belébe.

Hát Kálvinnak Asztarótja
Talán nem is vétkes?
Káplánnal él **tul a dunán,**
Most kezd lenni éhes.

KONDOR MARCZI.

A kis követek utolsó gyülése.

(Humoreszk és gunyoreszk.)

Karácson másodnapján hármat kongott az egyetemi torony órája.

Az országgyülési fiatalság fizetéstelen tiszteletbeli érdemes titkára ez órára hivogatta öszve az ország leendő bölcseit és honatyáit a Fillinger-, Geist-, Huszár és Zrinyi kávéházakból.

Urimagam is e kis követi klubba tartozván szerencséltettem jelenlétemmel én is az érdekes gyülést, miután az országház kapusa nagy gombu botja végével kegyeskedett megmutatni, hogy merre van a IX-ik számu terem.

A gyülés teljes számu és határozathozatal képes lévén, elnök csengete, az az hogy megveregeté pipaszárával az asztalt s ekép a gyülést megnyitottnak nyilvánitá. (Miután a képviselőháznak csak egy csengetyüje van, az elnöki, ezzel nem engedteték meg közösügyeskedni.)

Csend lőn, mély csend, mert hát itten a jobboldali elvek nagyon kevés képviselőt számlálának.

Hah! minő fiatalság! kiálltott volna fel Csernátony ha látott volna bennünket. Mindegyik egy-egy fene kölök! (no ha a szélső baloldali képviselők f e n e g y e r e k e k mi kis követek csak kölkök lehetünk.) Mindegyik szájában füstölgő kanócz, az az hogy drágaderosz két krajczáros, mindenfelé veres ing, veres toll! mind meg annyi republikánus! Igen, ha bennünket ekkor Csernátony megzwikkerezett volna, bekellett volna neki vallania, hogy bizony csak még is van magyar fiatalság?

Két felirat tétetett a ház asztalára. Az egyiket vagy is az elsőt Béla a költő, Erdély magas bérczeinek röpködő

fiatal sasa készité. A felirat azon politikai magaslatra emelkedve fel, honnan Somsich, Zsedényi, Kerkápoli, Kaucz és Treffort szoktak vala szegény baloldalistákra letekinteni, értelme kivehető nem vala. A frázis azonban, csak ugy rugdosta lefele a csillagokat az égről, hanem a bázis annál szegényebb vala.

A második feliratot az elnök készitette, melynek értelme ide mehetett ki, hogy ezután a demokratismus által lelkesülve a kis követ, ha pénze nincsen -suszterinasnak is beállhat.

Elnök felolvasás után vita alá bocsátja a két feliratot.

Legelőbb a pénztárnok szólott hozzá, — ez is Béla s ez is költő. A szónok oly menydörgősszerün kezde horkolni, hogy a gyerő monostori templom megrepedt volna tőle. Hogy melyik felirati inditványt pártolta horkolásából nem vala kivehető.

Még csak egy szónok volt feljegyezve szólásra, egy érdekes arczu fiatal emberke.

Midőn felállott szemöldeit öszve ránczolva kapta fel szöszke fejét tenyeréből, szemei villámokat szórva szét a teremben, vélnéd Attila határozta el magát valami világrenditő európai harczra, különben a szónok Attillának egyenes ivadéka, az ő nevére is van keresztelve.. Miklósnak hivják, — szilárd egy középkori lovagias jellem a 19-ik század miveltségével, kinek lovagias tetteit már is zengik a két pisztolytól egész Páris ... kávéházig.

Nohát elég az hozzá, hogy ezen kis követ állott fel a maga nagyszerüségében.

Oly csend lön, hogy még a lélekzetvétele is meghallatszott a szónoknak, nem is zavarta őt meg a nagy követek közt uralgó „e l á l l“, — csak a titkár által minden másod minuttában meggyujtott gyufa hozta ki némileg szónokunkat a sodrából, mit korántsem azért gyujtogatott el a titkár, mivel a világosság az alkotmányos kormány által itt is mint másutt megtagadtatott, — hanem a hallgatók abbeli kételyeinek eloszlatása végett, hogy a szónok csakugyan a maga szájával beszél.

Tetszéssel fogadott beszédét térhiány miatt itt csak kivonatban közöljük, miután a gyorsirók sem tudnak sötétben másolni; körülbelől ennyiből állott: hogy a kis követek nagy követek akarnak lenni és lesznek is, — de mivel a költő felirati javaslata ellen még eddig senkisem hozott fel, — még a horkoló pénztárnok sem — olyan érvet, mely őt megczáfolja, pártolja az inditványtevőt.

Ezután az inditványozók tették meg zárszavaikat, miután elnök mindkét javaslatot szavazásra bocsátá, de fájdalom! a jelenvolt tagok nagyobb része nem lévén a közösügyi politika magaslatára emelkedve — a költő leszavaztatott; minek következtében a képviselők háznagyához az elnök felirata fog a következő egyhangulag elfogadott végzéssel küldöttségileg felterjesztetni:

„Mivel a kis követek nagy követek akarnak lenni s a képviselőházat a maguk inye szerént még most szeretnék reformálni s ott a világosságot terjeszteni, ennélfogva a háznagy a mellékelt feliratban felkéretik, hogy más alkalommal a gyertyát ne csak az ülés végire s igy a jegyzőkönyv hitelesitésére küldje, és habár három krajczáros fagygyu gyertya lesz is,—az is megfér a kis követi kar méltóságával, — de legalább koppantót is küldjön hozzá, hogy a jegyző ne legyen a koppantással örökösen elfoglalva s ujjait ne égesse meg.“

Ugyan e gyülésen hozatott még egy póthatározat is, hogy egy olyan kör alakitassék, melynek czélja lenne a fiatalságot a tivornyázástól elszoktatva komolyabb utra téritení. E lenne a részegség elleni egylet.

Csak a kivitel módjára nézve ágaztak szét a vélemények, jelesül némelyek azt vitaták, hogy legalkalmasabb döntő fegyvere lesz a részegség elleni józan egyletnek, ha tagjai mindennap leiszszák magukat kétszer is délelőtt és délután, s igy másokkal meggyülöltetik az italt. Az első próba Sylveszter napján és éjjelén meg is tartatott, hogy mily sikerrel? arról majd referálok máskor

Locsogi
gyorsirász.

Eredeti levelek.

LII.

Téns uram!

Csak nem fér a világ a bőribe. Hogy meg agyarkodik egyik pótentát a másikra, szintugy hallik a morgása. Hanem hát egye meg a kutya, mindegyik csak ugy guba alatt fenyegetődzik, a nem tetszik nékem, — azt szeretném én már, ha czibálnák egymást.

Ugyan kérem téns uram! vajjon megtudná-e kigyelmed mondani hevenyébe könyv nélkül, hogy hát ki lesz már az ur? mert azt már látom, hogy igy sehogysem maradhat a világ sorja.

Hát majd azt a rimsiges tenger sok adósságot hunnan a fekibül fizessük téns uram! a mit azok a légátus urak ujfent a nyakunkba prédikálnak odafenn Bécsbe? oszt hát még se fájnék ugy a lelkemnek, ha már ellenség nyomná a bajt az emberre, de mikor a magunk embere cselekszik olyan veszedelmet, — már hallja téns uram e sehogysem pászol az emberséges ember természetével együvé; — hisz a hogy már bele vezettek bennünket a hinárba, azt se tudom, hogy kimászhatunk-e valaha abból a magunk erejéből.

Bezzeg majd a jövő követválasztáskor kell ám az embert kiszemelni a gátra, hisz uram ha még vasvillát adunk mindegyiknek a kezébe se bir már evvel a sok bajjal, mert már a világos, hogy józan észszel nem lehet boldogulni, mutatja a következés.

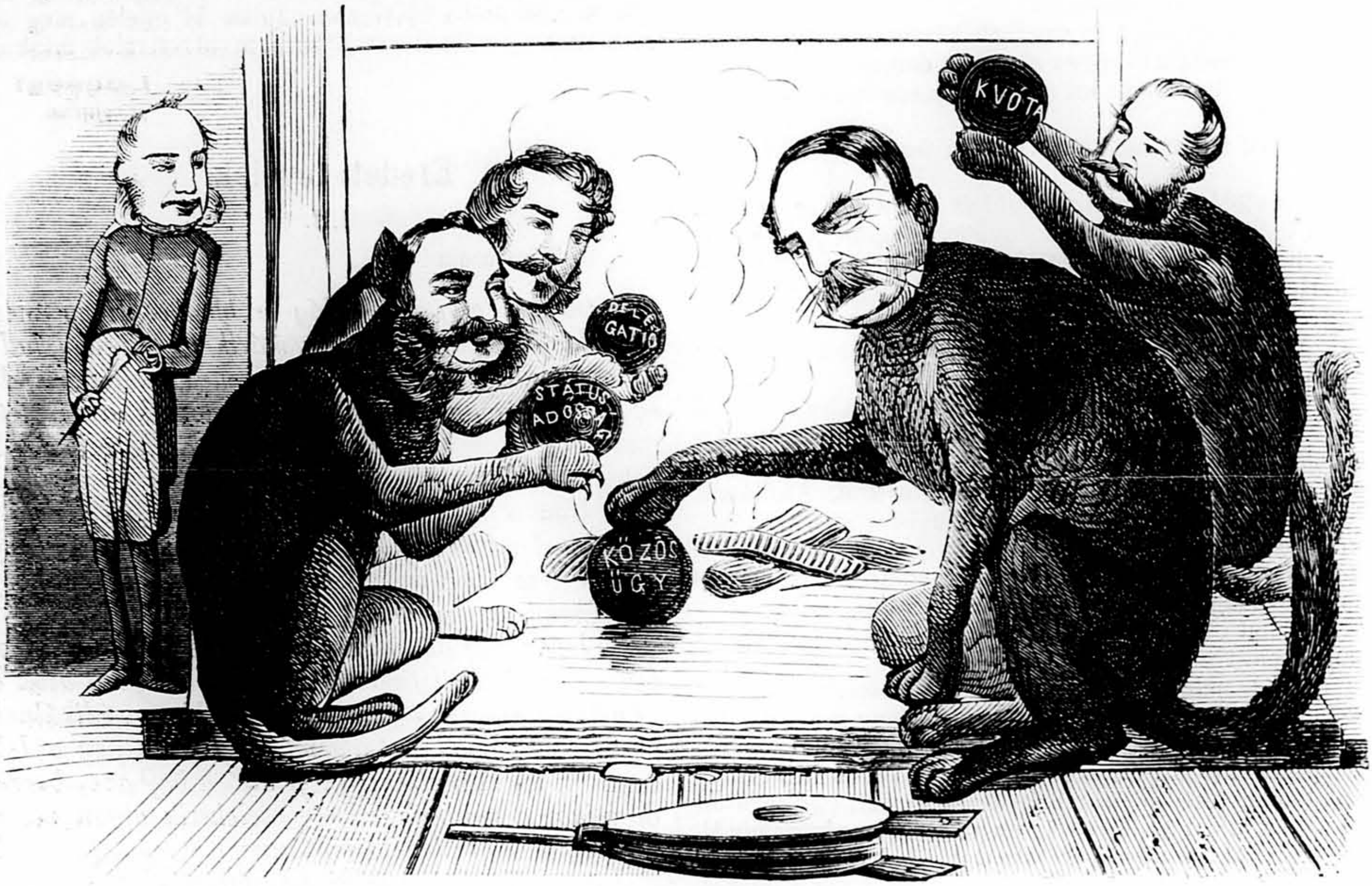
Na de majd el jön a tavasz, azt mondják, hogy akkor puskaporszagú lesz az ájer, se baj, állunk elébe, a ki árgyérussát!! hisz

Ha látom a fergeteg elejét,
Bevágom a süvegem tetejét,
Csak ugy nézem az időt alóla..
Még a jég is vissza pattan rólla.“

Lehet még a golyóbis is pattog rólla, de hát csak hadd jöjjék állunk elibe, ugy is kell már egy kis zenebona, mert máskép megpeneszédik az ember ebbe a quóta nyavalyás áldott alkotványba. Majd akkor osztán fizessük a quótát bagnéttal, meg fokossal, de csak ugy, ha rá válik az idő.

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

I.
A nemzet macskái.

A deákpártiak minduntalan azzal dicsekszenek, hogy ők kaparták ki a gesztenyét a parázsból. No ha kikaparták . . . egyék meg az ilyen gesztenyéket.

Pattantyúk.

Budapesten a főtisztelendő klérus elől és hátul töltő fegyverekkel ostromolta az áhitatos hivők zsebeit.

Hogy, hogy?

Hát szép szemü és szép kacsóju delnőket alkalmazott, hogy alamizsnát kolduljanak annak örömére, hogy pápa Ő Szentsége a garibaldistákat szerencsésen lepuskáztatta a francziákkal.

No már aztán mikor ilyen fegyvereket alkalmaz a szent szék, mi is bámulva kérdezzük tőle: Hát kend az az Alvinczy?

A honvédügy sehol sem részesül oly jótékonyságban, mint némely konyhában, hol most a farsangon fánkokat sütvén, azt azon hirlapokra rakják, melyekbe legjobban emlegetik a szegény honvédeket, ilyen viszhangra talál nálunk ez égető kérdés.

Debreczenben a telekkönyv- és egyházkönyvvitelt egy hivatallá olvasztatta össze az ottani fiatalság, azon életre való okból, hogy ha valaki nősülni akar – a megkérendő leány korának és vagyoni állapotának miben létéről biztos tudomást szerezhessen magának.

Baromlakon szent István társulati bált rendeztek, — hol is egy deákpárti atyafi buzgó pietásból az 50 kr. belépti dijjat megduplázva akarta lefizetni, hanem valaki azt mondta, hogy ne fizessen annyit, mert majd azt mondják rólla, hogy viselős, — oszt meg égetik, — meg is ijjedt az atyafi s nem adott többet a rendes 50 krnál.

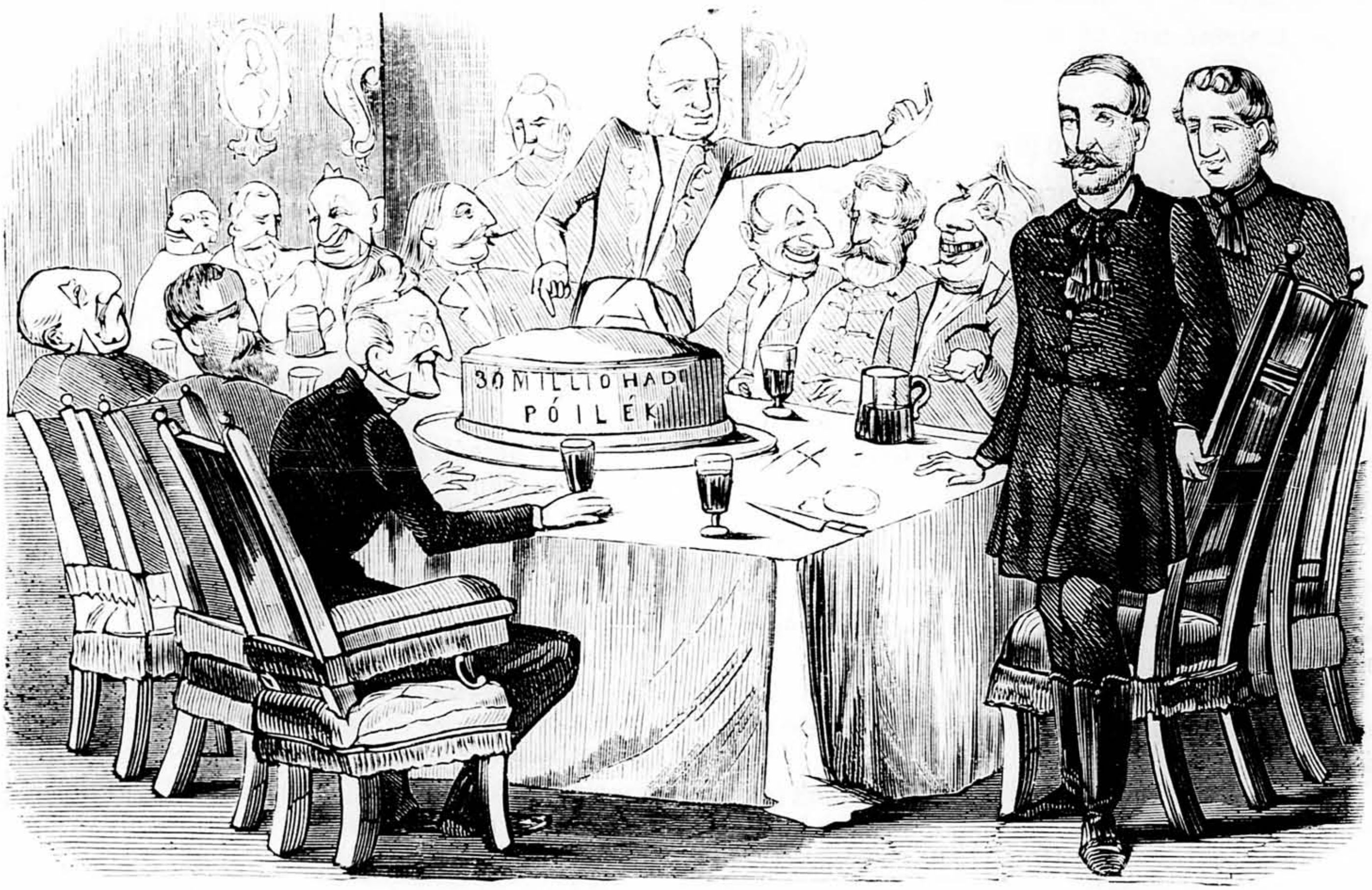
Falusi diplomátia.

I.

Irányi barátunk gyönyörün megirta,
Hogy két egyén: Magyar hazánk s Ausztria!
Pulya erőtlenség elegy-házassága?
Mi volnánk a himek? nőstény Osztrákia?

Hej nagyon keserü, hogy a mézes hetek
Előtt százakkal már papucskormány nyergelt.
Mi jót vár most ebből? Kvótás Ferencz tudja. . .
De, mint okos ember hallgat, — ő nem mondja.

II.
A dolegatyusok traktája.

Házi ur: Meini Herrn! das Ess'n is no nit fabei, kost'n's nur fan dera feina Turt'n a!!
Vendégek: Köszönjük szépen, nem iustállunk belőle, torkig laktunk már a traktával.

II.

Pénzt kerestünk kölcsön, magunkét od'adtuk,
Hátha most meg azon szemrehányást kapjuk:
„Ki a magáét nem becsüli s használja:
Ne áhitson az a máséra — hiába."

III.

Nagy szó a világon egy „miniszteriom"
Ki nagyon kap rajta, érti-e? nem tudom.
„Szolgálat" a neve, magyarán kimondva:
A fölség a népé, mihelyt érzi s tudja.

IV.

A képviselőkhöz volna egy-két szavam,
Hogyan érzi magát ez s az nagy jó uram?
Képtelenül adván áruba önmagát,
Nem adta el a nép örökre szent jogát.
A személy nem kvótás, — a képe csak látszat . .
Hogy tisztelnők hát az elvtelen atyákat.

V.

Perelj uram, perelj — a sajtó perlőkkel;
Vagy bizd reánk falun, mi hadd végezzük el,
Szabad lészen Matyi, Böszörményi s többen,
Kik szólnak a néphez igazság nevében;
Vagy azért perelni ezeket? mivel a
Hazugság nyelvének sok ezer a papja?

VI.

„Segitsd a honvédet!" szomoru egy nóta,
Nem csuda egy huron pendül vele: „kvóta!"
Hazánknak kik előbb támoszlopi voltak,
Mostan segélyre, a gyengékre szorultak.
Törékeny, ingatag nádszálakra esett
Alá a nagy égbolt . . ki büne ez? kérded?
Azé, hogy a honvéd nem él csak lézeng ma,
Sirból kisérteni jár fel az árnyéka.

VII.

Mondanám még tovább, de félek, bezártok,
Mivelhogy erre nagy hatalmasak vagytok.
Azt zárnátok el hát vitézül hadd látnám,
Ki ily keserüvé tette az én nótám.

Dixi.

Adomák.

Az 1865-ik évi országgyülést megelőzőleg Váczon egyik mulatóhelyen több választó polgárok vitatkoztak egymással képviselő kijelöltjeik felett.

Egyik Drágffy másik pedig báró Podmaniczky Ármin mellett volt.

Némelyek azt mondák, nem kell mágnás, az ugy is bemehet a főrendek házába, és ha tud szólni ott is szólhat, ha pedig ott nem tud, akkor mint képviselő se tud.

Másik polgártárs azt mondá:

„Hogy ő részéről mindkettő jelöltségébe bele nyugszik, mert ezek csak többet tudnak mint az a mészárosmester — kit itt a szomszéd megyében megválasztottak.

Ekkor csakugyan már megszólamlott a társaság között szinte ott ülő mészáros czéhmester is mondván:

„De barátim! akár ide, akár oda okoskodnak önök — én csak azt mondom, hogy ha ilyen képviselő választásokat tesznek, akkor az országgyülésnél a mészáros elmulhatatlan szükséges. —

Az alkotmányos megyei tisztujitás után egy uri lakon dolgozott a kőmives mester, hol is két hajadon egymásközt igen tüzes szóvitába elegyedett, s oly annyira esküdöztek menyre földre, hogy a kőmivest elhagyta türelme, s igy szól az egyik lányhoz:

„Panna te! ugy-e nem jártál te az iskolába?"

— De biz jártam, — lőn a válasz — de csak két esztendeig.

„Hát nem tanultad meg, hogy az isten nevét hijába felne vedd?"

— Én bizony megtanultam uram bátyám, de hát lássa a mi alispán urunk 10 évig is járhatott az iskolába, és mégis majd az alkotmányra majd meg a nimetnek esküdött. Kegyelmeteknek sem ártott volna valamivel többet szedni a kalap alá, hogy ily tisztviselőket ne választottak volna. —

Igy fizette ki a leány a kőmivest.

Panaszra ment az sz . . . i kapitányhoz egy polgár ember s panaszt tett előtte, hogy a szomszédja fakamarájából szobát alakitott s bele czilinder kéményt tett, s minden perczben fél ő, hogy tüz üt ki s öt is semmivé teszi. —

Engedjen meg kedves polgártárs! válaszolt az érdemes kapitány ur, de mig valahol tüz nem üti ki magát, addig nem intézkedhetem akkor majd meg nézem az ön által be jelentett helyiséget is. —

No ez a kapitány ur tul tesz még Gáti uramon is.

„Hej anyjuk anyjuk! ne igyál annyi kávét, meglásd megröviditi életedet" — igy szólt egy férj hü életpárjához, ki már a hatvanadik éven felül volt s a kávét ki mondhatatlan szerette.

„Mit beszélsz apjuk! hiszen isten jó voltából már a hatvanötödik évet morzsolom, nem szép idő-e ez hé?!

„Meg hiszem ám, mond a férj — hogy még is igazat adjon szavának de ha nem ittál volna annyi kávét, — most már 75 éves lehetnél."

Lovat alkudott a zsidó egy szegény embertől, s ez bár mennyire dicsérte is lovát, a zsidó mindig tett ellenvetést, hogy a dicséretet lerontsa. — Midőn már az eladó minden dicséretből ki fogyott, végre igy szólt az alkuvóhoz: „Uram! olyan ló ez, hogy ha reggel meg indul Tokajból, estvére Debreczenbe megy".

„Ugy hát semmiesetre meg nem veszem, felelt a furfangos zsidó, mert én egy nap alatt csak Nyiregyházára akarok menni.

Addig kurálta az orvos betegét, mig végre csakugyan meg kellett annak irni az utlevelet a más világra; mikor aztán a bánatos atyafiak a doktor urat ezért okulnák igy menté magát:

„Engem és tudományomat semmiképen nem okozhatnak, mert én a beteget először is meg nyirtam és meg is borotváltam, mikor ez nem használt, kezén lábán eret vágtam, de minthogy még ez sem használt pióczákat raktam egész testére, végtére pedig a fogát is kihuztam és igy a mit tudtam, végtől végig mindent megpróbáltam, ha nem használt én nem vagyok oka."

Kérdi a házasulandó legénytől a pap:

„Tudod-e az uri imát?

— Bizony tiszteletes uram nem tudom én az urakét, hanem csak az ilyen magam forma szegény parasztokét szoktam mondogatni.

Vizsga alkalmával kérdi a gyermektől a lelki atya:

„Kitől kéred a mindennapi kenyeret édes fiam?“

Hát édes apámtól, osztán mikor ükeme otthon nincsen, hát magam is tudok ám vágni, — felelé a gyermek.

Ki volt az első ember? kérdi a tiszteletes egy gyermektől, kinek atyja épen biró volt a faluban.

A gyermek pedig senki mást elébb valónak nem tartván felelt:

Benke Ferencz édes apám uram.

Valaki panaszkodott egy barátjának, hogy örökös fogfájásban szenved.

Az pedig ilyen tanácsot adott neki:

„Barátom tudja mit? vegyen friss vizet a szájába, üljön fel egy vaskályhára, füttesse be jól, s várja meg mig a viz szájában forrni kezd; és én becsületemre mondom, hogy nem fáj többször.

Egy vizsgálat alkalmával az álattanból kérdezé a kis fiut az iskolafelügyelő, hogy az oroszlányról beszéljen.

A kis fiu a természeti leirás után megjegyzé az oroszlányról hogy: szereti a szabadságot.

„Megtudnád-e kis fiam mondani, hogy mi az a szabadság? kérdi a politikát szerető felügyelő.

— A szabadság egy hasitott körmü emlős állat, a kérődző fajhoz tartozik — felelt az együgyü kis fiu, a hallgatóság nem kevés bámulatára. —

Pedig hát igazsága volt.

„Csudálom kedves barátom! hogy feleséged után annyira szomorkodol, miután a legesleg rosszabb házas életet éltetek,“ szólt egy valaki barátjához nejének temetése után, látván arczán a valódi fájdalmat.

— Hiszen nem a feleségem után busulok — válaszola az fájdalmas hangon, — hanem szegény jó istenemet szánom, hogy mennyi sok baja lész majd vele.

Egy kis tolvaj halálára.

Csak egy bárányt lopott, ki e sirban nyugszik,
Saját szülőföldén itélték halálra.
Nem rabolt még annyit, hogy **ártatlanságát**
Bebizonyitani módokat találna.

Magyar Mithós.

Ki mondja hogy a magyarnak
Gigászai nincsenek?
A kik hogy ha nem egésszen
Ámde félig istenek.

Egyre másra kik emelik
Az adósság halmait,
Hogy arról majd elérhessék
Az olympus ajtait.

Oly magos már ez a halom
. . . Nem hallik fel reája:
Nem hallik fel a szegény nép
Keserves sóhajtása.

Nemzetemnek Titánai
Hegyre halmot hordjatok,
Az ég sujtó haragjára . . .
Jó lesz ám vigyáznatok.

Jupiter a gigásokat
Villámival le sujtá . . .
A magyarok istene még
Titeket sujt majd alá!!

Gyengénszuró.

Minö hóditásokat tesz a Borsszem Jankó vidéken?*)

Az öcsödi olvasó kör mai nap lévén oly szerencsétlen, hogy a Borsszem Jankó czimü humorisztikusnak keresztelt kormánylap mutatványszáma reá octroyáltatni megkisértetett.

A jelenvoltak közzül alólirott annak egyszerü megégetését véleményezte szerkesztőstől gazdástól együtt, de miután gazdája nincs itt, a corpus delicti pedig vagyis a nagyfülü Borsszem Jankó maga egy szál masinára sem találtatott érdemesnek, — tehát nehogy a magas kormány ezen egyik nagyszerü támaszának megégetését tárgyazó inditvány elfogadása, s végrehajtása következtében esküdtszéki sajtó per, vagy a csupán sajttakarónak drukkoltatott ezen sötétséget terjesztő élcztelen lap megsemmisülése következtében valamelyik sajt árustól sajt per sajtoltassék a jelenvoltak nyakába: tehát csupán irattárba, az az azon házba dobatni véleményeztetett, hova a király is gyalog jár s az rajta végre is hajtatott.

Babszem Jankó
olvasó-tag.

*) A humorisztikus lapok szerkesztői kéretnek ezen czikk átvételére.

Betütalány.

(Az ungváriak kedveért.)

1\. 6. 7. Ellensége a virágnak . . .
5\. 6. 7. Szereti ezt a vadállat.
3\. 4. 7. —hez ha ragasztnád —
Az utóelötti vokált —
Pogány császárnak a neve.
7\. 3. 2. 7. —nek pedig tedd elibe
Az a. b. ab 19-két
S ennek a következőjét . . .
Találsz egy Polyglót szerkesztőre.
1—7. Csufondáros kis állat biz őkeme,
Arra repked — merre szél fuj —
Szőrös bőrös köpönyege.
A nap boru . . . torzképének
Lovagja a sötét éjnek.
Undokfészke csak is penész . . .
Élte rövid . . . s hamar elvész.

Nos mi ez?

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Mihály. Ni ni szomszéd azt hallom, hogy Siklóson a Deák Ferencz uram arczképét széttépték.

Iczik. Hát thodja Mihály gazda! csak a külcsünt adták vissza . . mert hát, az urszág cs. k. privilégizáltbülcse meg az ezer nyulczszáz negyvennyulczadikhi alkutmányosságunkat thépte szét, igy hát most quittek vagyunk.

Mihály. Iczik szomszéd!
Iczik. Nü mi khüll khendnek már megint Mihály gazda!
Mihály. Igaz-e hogy az osztrák miniszteriomban most négy doktor van?
Iczik. Haszt e gezeresz . . . persze hogy igaz.
Mihály. Nohát akkor végünk is van nekünk.
Iczik. Már hugyan lenne azirt véghönk hallja khend?
Mihály. Hát ugy, hogy ezelőtt csak egy felcser Bach doktor kurája alatt is majd meggebedtünk, hát most ha négy doktor mediczináit kell beszedni . . . bizonyosan beleveszünk a kvótába.
Iczik. Thodja khend Mihály gazda'! khi' mustan Pesthen a legisleg vakmerübb maiszther?
Mihály. No hát ki?
Iczik. Hát Kochmaiszter a khereskhedelmi elnük or!
Mihály. Hogy, hogy?
Iczik. Hát mert ü ajánluttha a herr vun Ghürgeit a pesti hengermalum mötani igazgatujanak.

Borsszem Jankónak.

A második számában Ludas Matyira irt Epe — gram — jára.

(NB. grám bánat — bü szomoruság.)

Hahhaha! hahhaha! hahhaha! hahhaha! haha!
Hahha! hahhaha! ha! hahhaha! hahaha! ha!

Stinkele zwiebelesaft mit kosere ganzele lájber
Thübbre becsülni valú als dü potyszem Jankó!

Ludas Matyi gyorspostája.

Ujházy Mihály, Tóth János Moldvay István és **Német János** honfiaknak mint előfizető gyüjtőknek lapunk érdekébeni szives buzgalmukért őszin te köszönetünket nyilvánítjuk.

Kremlicza Vincze urtól megkaptuk a félévi előfizetést, de miután lakását nem tudatá velünk, nem expediálhatjuk lapunkat. Kérjük tehát, tudassa a kiadóhivatallal, hova küldjük a Matyit.

Kövy Lajos urnak Mindszentre A 7 frt. 16 kr. iránt már tisztában vagyunk. A másik 10 ftos levél még most sem került hozzánk. Vagy a „Magyar Néplap"-nál, vagy a „Nép Zászlója"-nál keresendő.

„A NÉP SZAVA"

czimü határozott szabadelvü politikai hetilap.

1868 jan. 5-től megindult és megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

évnegyedre csak . . . . egy forint.
fél évre . . . . két „

Kiadó-hivatal: **Magyar-utcza 1-ső szám.**

MÉSZÁROS KÁROLY,
Kiadó-lap-tulajdonosa és felelős szerkesztő.

Rajzoló **Ujházy.**] Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horvát.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.